

Herrn o. Herrinnen W. v. Hallwyl

Helsingsten 4

Stockholm

Puede

MADRID PALACE HOTEL

Kärn gläppa och snarima.

Vi ha antänt till ett
varmt och godt hotell och tina
upp efter några afkylar
kalla dagar i Burgos och Valla-
dolid. Spanien är ju öfr inattan
uitreman. Man klsnar öfr
de oerhörda konstskatterna.

Emellertid ha vi, trots det, ett
mycket lifligt minne af Paris.
och oferriska kvarandra med
all samtidigt börja tala om
samma sak: Rolfs s. k. balletter.

Man märk därför "så kallade", ty
dessa högt sträfvande, på murisk
färg och rörelsernas rytm byggda
skadespel ha absolut ingenting
att göra med det vanliga balett-
begreppet. Rolf har åstadkommit
något i ett såg skärtsnitt.

Man är själv den ledande i
både det konstnärliga och ekono-
miska och har en märklig för-
måga att leda sina underlydande,
som synes vara honom varmt
tillzignade. Vi sågo baletten tre
kvällen, nämligen var det godt
alla t.o.m. när det rägnade
och teatern har icke någon
kommunikation som de andra.
Hvad jag beundrar är icke en-
bart den konstnärliga gedigen-

heten, utan den höga moraliska nivån som skådespelen
röra sig på, delvis gäddas det religiösa idéer, såsom i "Greco".
Hvad man gör en svensk glad är att se svenska motiv
föras fram på ett sådant sätt, att det anpassas till Paris
tvingas till applåder och bravorop. "Nuit de Saint-Jean" med
dansen kring maj-stängeln är genomsvenskt, men på ett fint
och barnsligt sätt. Denne svenske officer som en tidning,
Stockholm tillåtit säga otidigheter om Nuit de Saint-Jean har
antagligen varit berusad när han såg baletten. "Vienger folles"
är som om gamla dalmålningar, blekta lefande, man blir skott
som svensk att se hur detta beundras. Munkarna är här också
till den grad rolig att den trumpetaren måste skratta. Med
ett ord, det lönade sig att vara till Paris för Rolfs katers skull
och man måste glädja sig åt hans företag och önska honom vidare
framgång, icke bara för hans egen skull, utan för hans sakens
skull, som redan betyder mycket och kommer att betyda ännu
mer.

————— Jag passade på att titta i Louvre på

MADRID PALACE HOTEL

DRON TELEGRÁFICA
PALACEOTEL

äldre 1800-tals-taflor för
allt och om de varit mycket illa.
Några ha sprickor i färgen
men nästan aldrig farliga. Måttet
hos till dem som ha sprickor, men
de är icke värre än craquelurer
på keramik. Flertalet äldre
landskapster, t.ex. Rousseau,
ha en överraskande välbehållen
färgyta, fet och seg, emaljartad.
I musée des arts décoratifs
präglade sig efter plattor, på
franska surtout i kallade.

Det fanns inga, men den
museumsman jag talade vid
ansåg att en empiri-surtout
aldrig varit andra statuetter
än empiri-statuetter. Han
ansåg det omöjligt att empirien
skulle begränsas af roccofigurer,
ty empirien hade roccoen.
I stort sett har han
nog rätt. Men det varit i
enklade fell, kan ju icke
afgöras på en gång. Men jag
skulle tro att i Sverige för-
hållandet varit detsamma.
Ser man på bibehållna
empiri-inredningar, t. ex. Rokks-

berg, så blandas icke 1700-talet in där. — Vi ha vår förra
dag i Madrid bakom oss. Då vi gick till Prado på morgonen stod
på boulevarden utanför två bataljers gardesinfanteri med en
spelande munikkår, skymdande gevär, officerarne framför fronten
saluterade med rökta tablar för en liten grupp som passerade.
Det var den lille prinsen, en tolf, tretton år rödblind pojke klädd
som rekryt med ett litet gevär på axeln, som på detta sätt introdu-
cerades. Han placerades som förste halftroppschef i kåren af lif-
kompaniet, hvar på hela truppen svängde af åt höger, markherant
i den lille rekrytens fotspår. Liknande ceremonier hade öfvergarde
när kronprinsen var rekryt där. Det var egendomligt att se på Prado
se porträtten af denne prinsens föräldrar bl.a. den lille Don Baltazar
af Velasquez, på liknande sätt klädd till soldat förtän ett
barn. — Eller helst mycket ora vi förena oss bara i hälsning
till Trén Uchse. Hoppar pappa ora manliga små bra i
det kalla Sverige, där det dock aldrig kan vara så kallt som
i Burgos. Aldrig har jag sett så många blåfrusna som i Spanien.
Pappas manliga tillripar *Almny Roman*